

БОСНА ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ОКРУЖНИ СУД У ДОБОЈУ
Број: 84 0 К 073729 26 Кж
Добој, 21.04.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Окружни суд у Добоју у вијећу састављеном од судија, Снежане Бањац Лопандић као предсједника вијећа, Маријане Лазих Миладиновић и Јелене Филиповић, као чланова вијећа, уз учешће вишег стручног сарадника Ведрана Кнежевића, као записничара, у кривичном предмету против оптуженог И.Ј, због кривичног дјела злоупотреба службеног положаја или овлаштења из члана 315. став 1. Кривичног законика Републике Српске, поводом жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју против пресуде Основног суда у Дервенти број 84 0 К 073729 24 К од 17.10.2025. године, на сједници одржаној дана 21.04.2026. донио је слиједећу

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба окружног јавног тужиоца у Добоју и потврђује пресуда Основног суда у Дервенти број 84 0 К 073729 24 К од 17.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Дервенти број 84 0 К 073729 24 К од 17.10.2025. године оптужени И.Ј. је ослобођен од оптужбе да је, у вријеме, мјесту и на начин описан у изреци те пресуде, учинио кривично дјело злоупотреба службеног положаја или овлаштења из члана 315. став 1. Кривичног законика Републике Српске. Истом пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Против те пресуде окружни јавни тужилац у Добоју (у даљем тексту: тужилац) је благовремено изјавио жалбу због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због повреде кривичног законика, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени огласити кривим и изрећи му се адекватна кривична санкција.

Одговор на жалбу није достављен.

Након што је испитао првостепену пресуду у смислу члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21 - у даљем тексту ЗКП РС) овај суд је одлучио као у изреци из слиједећих разлога:

Испитујући првостепену пресуду у дијелу у којем се побија жалбом овај суд је нашао да је првостепени суд, на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС, оптуженог ослободио од оптужбе, јер је сматрао да докази оптужбе, нису потврдили да је оптужени Ј. на начин описан у изреци побијане пресуде за себе прибавио било какву корист, а што представља битно обиљежје предметног кривичног дјела. Наиме, првостепени суд налази да је оптужени прекорачио границе својих овлаштења када је поступио супротно члану 22. и 30. Статута ЈЗУ ДЗ Б., јер је у својству Директора Дома здравља Б.1 купио мобилни телефон за потребе

ДЗ Б. без претходно прибављене сагласности Управног одбора ЈЗУ о кредитном задужењу. Међутим, суд налази да, обзиром на чињеницу да је предметни телефон оптужени отплатио лично својим средствима, па га и пренио у своје власништво, која чињеница је потврђена Потврдом ЈЗУ ДЗ Б. број 2374-9/25 од 24.09.2025. године, као и финансијском картицом која се води за оптуженог И.Ј., оптужени није за себе прибавио било какву имовинску корист, а што представља битно обиљежје предметног кривичног дјела.

Жалба тужиоца није основана.

Прије свега не стоје приговори да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС и да је пропустио дати оцјену материјалних доказа који се тичу потписаног уговора, авансног плаћања, књижења телефона као основног средства ДЗ Б., а потом и искњижавања истог. Овај суд налази супротно мишљењу жалбе, да је првостепени суд на страни 6. пасус последњи и на страни 7. пасус први образложења побијан пресуде дао оцјену наведених доказа, прихватајући исте и сматрајући чињенице које се тим доказима доказују неспорним међу странама. Дакле, све тврдње тужиоца из тих доказа првостепени суд је прихватио као неспорне, па је и наведени приговор жалбе излишан.

Приговори жалбе који се тичу повреде кривичног законика се у суштини своди на неслагање са закључцима које је на основу provedних доказа извео првостепени суд у погледу постојања одлучних чињеница, па ће ови приговори бити разматрани у склопу чињеничне основе побијане пресуде.

Не могу се прихватити приговори којима се оспорава чињенична и правна основа побијане пресуде, јер је првостепени суд, по оцјени овог суда, на основу савјесне и свестране оцјене изведених доказа правилно утврдио да нема доказа којима би се утврдило да је оптужени радњама које му се предметном оптужницом стављају на терет прибавио себи било какву корист (или пак да је другом прибавио корист, другом нанио штету или теже повриједио права другог, што све представља посљедицу предметног кривичног дјела), која је дакле посљедица дјела и неопходан услов да би предметно кривично дјело уопште постојало и представља битно обиљежје предметног кривичног дјела, о чему је дао јасне разлоге на страни 8. пасус 6. и 7. побијане пресуде које као правно утемељене прихвата и овај суд, па се жалилац на исте упућује. Наиме, кривично дјело злоупотреба службеног положаја или овлаштења из члана 315. КЗ РС постоји када службено или одговорно лице предузима одређену радњу у оквиру или изван граница свога службеног положаја или свога овлаштења или пропушта да учини такву радњу или је чини на неправилан начин, противно интересима службе, а да би на тај начин прибавио за себе или другог какву корист или да би другоме нанио какву штету или теже повриједио права другог. Дакле, за постојање предметног кривичног дјела тражи се посљедица у виду користољубивог, или пак малициозног кориштења службеног положаја или овлаштења, што у конкретном случају није доказано да је оптужени учинио.

Правилно је, дакле, првостепени суд закључио да нема доказа да је оптужени на начин описан у изреци пресуде прибавио себи корист, јер је током поступка утврђено да је предметни телефон, купљен за потребе ДЗ Б. и на име ДЗ Б. за шта је плаћен аванс од стране купца (ДЗ Б.), а да је након исказаног незадовољства радника оптужени, предметни телефон искњижио из власништва ДЗ Б. на своје лично име и исти отплатио својим личним средствима у цјелости (па и дио који је авансно платио ДЗ Б., о чему постоји материјална документација на коју се побијана пресуда позива у свом образложењу, па чак и сам тужилац у својој жалби истиче да је неспорно да оптужени критичне прилике није себи

прибавио имовинску корист изражену у новчаном износу. Тужилац сматра да се оптужени окористио на тај начин што је ДЗ Б. кредитирао оптуженог за вриједност купљеног мобилног телефона, међутим, овај став се не може прихватити, јер отплату телефона врши оптужени сам, а не ДЗ Б. уз евентуално регресно потраживање према оптуженом. Овдје се примјећује да је упитно да ли је уопште оптужени прекорачио границе својих овлаштења, имајући у виду да предметни уговор о куповини мобилног телефона из изреке побијане пресуде (анекс уговора) закључује као одговорно лице у име и за рачун ДЗ Б., да се телефон дакле, купује за потребе ДЗ Б. и у власништво ДЗ Б., а да се бланкетни прописи (који и нису обавезни, јер се не ради о бланкетном кривичном дјелу) које диспозитив оптужнице третира односе на „узимање кредита за текуће пословање“, па је јасно да куповина телефона на рате не представља кредитно задужење за текуће пословање, али како је донесена правилна ослобађајућа пресуда, овај суд се тиме није ни бавио.

При таквом стању ствари, а у недостатку других доказа који упућују да је радњама оптуженог проузрокована посљедица предметног кривичног дјела, првостепеном суду и није преостало ништа друго него да, уз примјену начела *in dubio pro reo* из члана 3. став 2 ЗКП РС и на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС, ослободи оптуженог од оптужбе услијед недостатка доказа.

То су разлози због којих је овај суд, на основу члана 327. ЗКП РС, одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Записничар
Ведран Кнежевић

Предсједник вијећа
Снежана Бањац Лопандић

Тачност отправка овјерава
Шеф судске писарнице
Драгана Дамјанић Јевтић